

покрътна срѣща, и прѣгърщанета, и радостъ....

И на гърлото му дохаждаше нѣщо горѣщо и въ очитѣ му бликнаха неволни сълзи.

Плутуването се видѣ Кочову много продължително, безкрайно. Когато влакътъ испищѣ при софийската гара, той съ развълнувано сърдце видѣ домашнитѣ дошле да го посрѣщнатъ. На чело на тѣхъ — Божанка, както обикновено, гиздаво прѣмѣнена.

Виждането бѣше твърдѣ умилително.

Още въ пайтона, Божанка разказа мжжу си бързо и съ растреперенъ отъ вълнение гласъ, сичкитѣ си мжки и страхове докато разбрали истината. А разбрала я тя, дѣйствително, подиръ десетина часа. Прѣзъ това врѣме тя не помни какъ е минала.

Димитръ я слушаше покъртенъ.

Той се не лажеше относително чувствата на жена си. Тя го обичаше. Може би не съ сжщата страстностъ както той нея; но отъ сърдцето не можешъ да искашъ повече отъ колкото то може да даде... И той се усѣщаше щастливъ. Колкото за слабостъта на Божанка къмъ модитѣ, за нейната кокетливостъ, той сжщо бѣше правъ. Желанието у нея да бжде „ефектна,“ дахаресва на очитѣ, (безъ сѣкаква задня мисль), просто отъ женско тщеславие, бѣше по-голѣмо отъ колкото той си въображаваше. Въ това дрѣбнаво — за насъ, а за женитѣ велико — чувство, което столичната срѣда развиваше, бѣше се погълнало нѣщо отъ нейната привязанностъ къмъ Кочова. Суетността крадеше всѣки день въ сърдцето ѝ частица отъ любовъта, но частица само. Любовъта пакъ оставаше твърдѣ голѣма, доста голѣма, за да се счита единъ мжжъ щастливъ. Истина, че любовъ къмъ мжжа не бѣше още подлитана въ

